

גיתו של טרכטנגוט, לעומת זאת, היתה צנועה מאד. מאכסימום הוצאות ביצועה עשוי היה לעלות ב-100 אלף לירות בלבד. כך נמשך המצב זמן-מה. אך קשה להתעלם מן המציאות. בשבועות האחרונים נודע כי ועדת התנועה של עיריית תל-אביב עובדת על תוכנית חדשה לפיתרון בעיית ה-תנועה של תל-אביב. התוכנית היתה אילי-חדשה לגבי העוסקים בה כיום, אולם ב-מרוצת הזמן עסקו בה כבר עשרות ומאות של טרכטנגוט מלפני שתי-עשרה שנה, בה הוכנסו רק שינויים קלים.

ועידות הפעם הבאה

ההצטרפות באולם המפואר של פאלאציו וקיו בפירנצה הריעו את תרועתן האחרונה. משתפי הועידה, בני תריסר ארצות, חזרו הביתה. על מארגני הועידה הוטל להסיק את המסקנות ממנה, כדי להכין את הועידה הבאה, שתתכנס כנראה בעוד שנה באתונה. הלקח הראשון: הנהיגות הכללית, ש-לא הוזמנו נציגים שיכלו לעורר התנגדות, אינה דרושה. אחרי השעוריה של הועידה הראשונה, לפני שנתיים, נהגו הפעם הכל-כפפות של משי. נמנעה פירסומת רצינית, לא הוזמנו נושאים שיכלו לעורר ויכוחים של ממש. הנושאים: יחסי ידירות חמים בין משתפי הועידה, בני ארצות אויבות, אך העברת הוויכוח לשטחים שאין להם משמעות לגבי הבעיות היומיומיות של המרחב. הלקח השני: כדאי לזמן בוועידות הבאות מוחמים לשטחים מסויימים, להועידים יחד לדיון על נושאים מסויימים. דוגמה: כינוס של מחנכים, או של מהנדסים-פיתוח, שיכלו לדבר על נושאים מוגדרים ומעשיים, החשובים לכל ארצות הים התיכון.

הלקח השלישי: כדאי לשים את ההגש על הדין הים התיכון, להבליט את המשותף. את ההצעות שהועלו בחיכות הכללית: לצרף ל-ועידה הבאה כנס של סטודנטים מכל ארצות הים התיכון, או כנס של סופרים ומשוררים, או כנס של ציירים ופסלים. בתוספת תצוגת יצירותיהם.

עצם העלאתן של הצעות אלה הוכיחה עד כמה הצליחה הועידה של השנה במשך מתה העיקרית: להוכיח כי צרפתים ואלג'יריים, ישראלים ומצרים, מסוגלים לשבת יחד בידידות, אף לנאום בזה אחר זה מעל אותה במה. כאשר סיים את דבריו המשפּטן המצרי אדלי אנדראוס, מי שהיה שגרירו של ענד אל-נאצר בפאריס ומסר את המקום ליד המיקרופון ליוסף גולן הישראלי, לא הרגיש איש כי רשות-הדיבור עוברת גבול שותת-די. סיים ג'ורג'ו לה-פירה, הרוח החיה של הועידה, בסגנונו המוקטע והרב-לשוני: "די-דיים... השלום... האחוה... זה שלנו!"

חינוך הקרב על האוניברסיטה

צעירה כלונדית נחמדה ישבה השבוע בי-אולם המסויבות של בית-סוקולוב וקראה באוני העתונאים מכתב-תשובות שנכתבו

ישיבת הנעילה של ועידת פירנצה: כמת הנשיאות

ידידים... השלום... האחוה

כאשר הורידו שוטרי הליווי את קונסטנטיין לחדר המעצר שבבניין בית-המשפט, רי-דף אחריהם פקד חיים גליק, ממחלק רכוש של מדור הבילוש, שישב באולם ושמוע את צו השופט לשיחרור העציר. אל תשחררו אותו, שלחו אותו חזרה ליפו. יש נגדו פקודת מעצר נוספת, ציווה על השוטרים. כאן התערב סניגורו של קונסטנטיין, עו-ר-הדין דן גרנר. יחד עם מזכיר המחלקה הפלילית של מזכירות בית המשפט, משה שפירא, חיפש את הפקודה הנוספת שהזכיר גליק. היא לא היתה בנמצא. תובע המשטרה עצמו, המפקח יצחק גוטמן, טילפן אל גליק, הודיע לו כי השופט ציווה לשחרר את קוני-סטנטיין. גם עתה עמד גליק בסרובו.

לבסוף נאלצו שפירא וגרנר לעלות ללשכת השופט ולבקש את התערבותו. קור-נגולר הנהגו היה מוכרח לרדת עם התיק לחדר המעצר, שם הוסיף בכתב-ידו את הפסקו כי הוראתו לשיחרור העציר מתחשבת גם לאותה פקודה מיסותרית, אשר את כוד ביטולה שמרו אנשי התביעה, משום מה, בקנאות כה רבה.

חוק

מזימה בבית-הדין

השבוע ניקמה באחד האולמות הקטנים של בית-משפט השלום בתל-אביב מזימה לפגוע בזכויותיו המקודשות ביותר של חר-פש הפרט. על ספסל הנאשמים ישב יאובן פלמן, שהורשם על-ידי המשטרה בחזקת רכוש גנוב. הוא נעצר כחשוד בפריצה וה-צתה בבית חרושת ליהלומים בתל-אביב, כשעמד להשתחרר בערבות על האשמה זו, ביקשה המשטרה לעצרו מחדש על החזקת רכוש גנוב: תכשיטים שנמצאו בשעת חי-פוש בביתו, חבוים בעצמי. הוא נעצר לש-מונה ימים.

בתום שמונת הימים ביקש הפקד יהושע חלפסון, ראש הלישכה הפלילית של הנפה הצפונית, לעצור את פלמן ל-10 ימים נר-ספים, להשלמת החקירה. אני נשבע שיש יסוד להאשמה זו, הכריז חלפסון בפני שופט השלום, שלמה רוזנבלד. השופט ריש את דבריו, ציפה לשמוע את אשר בפי סניגור החשוד: עורך-הדין אברהם דינרי.

הקצין סירב להיחקר. כאשר קם דינרי לחקור את חלפסון ציפתה לו הפ-תעה. אני מסרב להיחקר על ידי הסניגור, הודיע חלפסון. החוק אינו מאפשר לסניגור לחקור את איש המשטרה הנשבע. וזות זו נשמרת רק לשופט, באם הוא רוצה בכך.

דינרי, שכיחן בעבר בעצמו כסגן פרקליט מחוז תל-אביב, נדהם. פרוש זה של החוק מנוגד להגיון, להלכה שנתקדשה בבית-המשפט העליון ולעקרונות הצדק היסר-דיים, הוא קרא בועם. חלפסון לא התרשם במיוחד, הביא לעזרתו את סעיף 10 של פקודת הפרוצדורה הפלילית הנוגע למאס-רים וחיפושים. אך השופט לא קיבל את טענותיו. בפסק-דין עקרוני השומר על הלכת הדמוקראטיה של בית-המשפט היש-ראלי, האריך את מעצרו של החשוד בש-מונה ימים.

החוק באמת אינו מחייב אותי להיחקר כעת בקשה להוצאת פקודת מעצר, הכריז חלפסון אחרי המשפט. רציית לנסות פעם בעצמי אם אומנם זו זכותי. השופט חייב אותי לענות — אז ענית לעורך-הדין. ביתר רצינות קיבל את הענין עורך-הדין אברהם דינרי. הוא הודיע מיד עם תום הדיון כי יפנה את היועץ המשפטי כדי

את השתתפותה בתקציב המוסד החיוני. האוניברסיטה של תל-אביב היתה לעובדה ידועה וקיימת. מלבד, אולי, בעיני ראש ה-ממשלה, שסיפר בטכס פתיחת הפקולטה ל-היסטוריה צבאית, לפני כשנה, כי עד אז הדבר היחיד שנותר לאנשי ירושלים לע-שות היה לדאוג שההחלטה בקשר להכרה במוסד התל-אביבי המרדן, על-ידי המועצה להשכלה גבוהה, היתה גרועה ככל האפשר. לפני ההחלטה מונחה ועדת-משנה שבדקה את המצב בכל המוסדות. הם בדקו את הביניים העלובים, את רמת הלימודים, הת-לוננו תלמידי אוניברסיטת תל-אביב.

לישיבות המועצה שדנה בהכרה במוסדות ההשכלה הגבוהה בישראל לא הוזמן נציג תל-אביבי. ראשון הקורבנות היה אוניברסי-טת בראיין. היא זכתה בהכרה חלקית. רק מדעי היהדות והחוג לספרות זכו בהכרה. מצעד דומה חוששים עתה גם בגרי ר-תלמידי תל-אביב. הם יחנקו את המוסד אם יחליטו על הכרה חלקית, קראו הש-בוע בועם ראשי ארגון הבוגרים של המוסד התל-אביבי. סיפר אחד מהם: כאשר פנינו לאחד מחברי המועצה והסברנו לו כי הכרה חלקית פיירושה חנק עבורנו, ענה: "זהו אומנם הכתנה". ללא קבלת תואר לא ילמדו בה גם בני תל-אביב.

תלמידי תל-אביב יודעים כי אין בכוחם לעשות מאומה נגד החלטת המועצה, בה רוב החברים הם נציגי ירושלים. אולם הש-בוע החליטו ביאושם כי אם אומנם תחליט המועצה לחנוק את המוסד שלהם, יפנו הם לגורם היחיד במדינה העומד עדיין, לדעתם, מעל לכל אינטרס: בית-המשפט.

אולי בראיין מטפיקה הכרה חלקית. הם מקבלים תמיכה מאמריקה ויוכלו לנסוע לשם לסיים את לימודיהם. אנחנו לא נוכל. הם ויתרו. אנחנו מוכרחים להילחם, הכריזו השבוע תלמידי אוניברסיטת תל-אביב, ערב ההכרעה הגורלית על עתידם.

משטרה

ההוצאה שלא הושגה

רפאל קונסטנטיין נתגלה על-ידי בלשי ה-משטרה בשעת לילה מאוחרת, כשהוא משר-טט בנסיבות חשודות בפברוי תל-אביב. ה-בלשים עצרוהו, הודיעו לו כי הם עומדים להאשימו בביצוע הפריצות הרבות שאירעו באיזור בשבועות האחרונים. העציר צחק, טען כי אין לו מושג על מה מדברים חוקי-ריו. צחקו קפא על שפתיו כעבור זמן קצר: לבקשת המשטרה הוציא נגדו שופט שלום פקודת מעצר ל-15 יום.

כדי לשכנע את קונסטנטיין המרדן להודות בפריצות, הורו חוקריו להכניסו לצינוק של בית הכלא ביפו. גם אחרי שנסתיימו 15 הימים הראשונים והחקירה לא התקדמה כמ-לוא הנימה, המשיך קונסטנטיין לשבת בצר-נוק. השופט האריך בלי קשיים את מעצרו ב-15 ימים נוספים.

כאשר הבוא החשוד בפעם השלישית בפני השופט, עדיין לא נכנעה המשטרה, ביקשה להאריך את מעצרו פעם נוספת. הפעם הו-גש גליון אישום חדש. הוא לא הואשם עוד בפריצות כי אם בשוטטות בלבד.

העונש המאכסימלאי לאדם שהורשע בעוון שוטטות אינו עולה על חודש מאסר. השו-פט בנימין קורנגולד לא ראה, לכן, שום צורך להעניש את העציר בלמעלה מן ה-מאכסימום, לאחר שהמשטרה עצמה כבר פסקה את עונשו כאשר כלאה אותו למשך חודש, ציווה לכן לשיחררו בערבות.

על ידי פרופטורים ואנשי-מדע בישראל ל-עובדיהם, תלמידים לשעבר של האוניברסי-טה של תל-אביב.

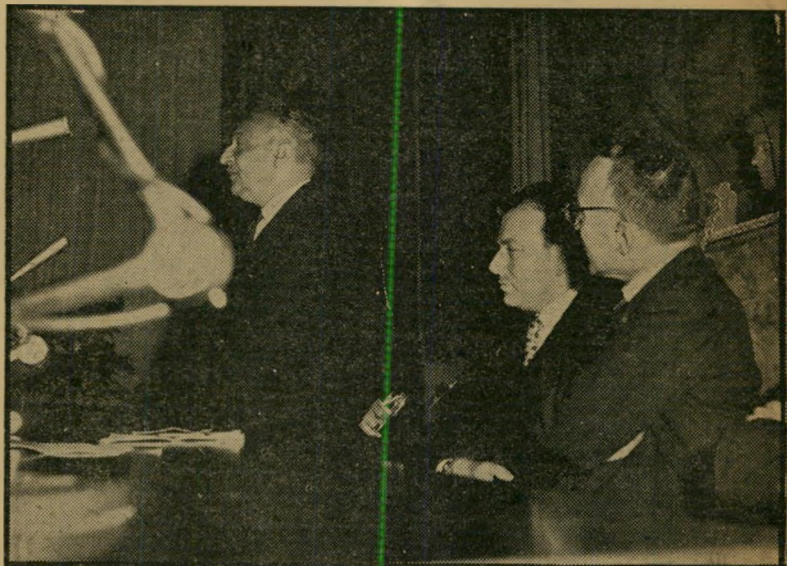
רק מחוסר ברירה נאלצה הצעירה הת-מודה, חברת ועד ארגון המוסמכים והבוג-רים של האוניברסיטה של תל-אביב, לקרוא את המכתבים בפני העתונאים. הכוונה היתה להביא אותם בפני המועצה העליונה ל-השכלה גבוהה בישראל. אולם אנשי המו-עצה סירבו לשמוע אותם, כפי שסירבו לש-מוע טענות ודרישות רבות אחרות שהיו לבוגרי ותלמידי אוניברסיטת תל-אביב.

בימים הקרובים עומדת מליאת המועצה להתכנס לשיבה שתכריע את גורל המוסד התל-אביבי, הנאבק במשך שנים על עצם קיומו. כאשר פורסם לפני כשלוש שנים דו"ח הועדה לבחינת מצב ההשכלה הגבו-רה בארץ, הובע בו בפירוש הצורך בהקמת מוסדות נוספים להשכלה גבוהה בריכוזי האוכלוסיה, ובמיוחד באיזור תל-אביב.

מסקנות אלה לא מצאו חן בעיניו של רקטור האוניברסיטה העברית בירושלים, הפרופסור בנימין מזר. באחת משיחותיו הפרטיות התבטא מזר: "ירושלים היא ה-אוניברסיטה. טלו מהעיר את האוניברסיטה ולא יישאר לה מאומה." האוניברסיטה ה-עברית יצאה למסע-כיבוש נגד המוסדות הקטנים שניסו לעמוד ברשות עצמם. היא חששה שקיום מוסד מקביל בתל-אביב ירוקן את ירושלים מהתלמידים התל-אביביים. ל-אחר מאבק ממושך הצליחה ירושלים לבלוע את בית-הספר הגבוה למשפט וכלכלה בתל-אביב. אך האוניברסיטה של תל-אביב סירבה להיבלע, להפוך לשלוחת המוסד הירושלמי.

הוועדה המליצה. כאשר מונה מר-דכי גמיר לראשות העיר, היה אחד ממע-שיו הראשונים מינוי ועדה בהרכב משה שרת, משה אבידור וחיים לבנון לבדיקת כראיות החזקת האוניברסיטה של תל-אביב.

מסקנות הועדה היו חד משמעיות. חברה קבעו כי יש לקיים את המוסד התל-אביבי כדי להכשיר מאות מורים החסרים בבתי-הספר התיכונים וכדי ליצור תחרות בחיי-הרוח. על סמך מסקנות אלו הופיע ראש העיר בטכס חלוקת התעודות, בסוף שנת הלימוד-דים האחרונה, הודיע כי ידרוש מהממשלה

ההפירה, גולן ואנדראוס בפירנצה

זה שלנו"ז